

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput I. Nullus amor creaturæ finaliter propter se, est absque
inordinatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

charitas nedum purissima est ab omni creaturatum propter se amore, etiam volatico, sed & semper actualissima est, & sine ulla unquam interruptione perfectissima actualitatis suae; nondum tamen adaequat infinitam amabilitatem Dei.

186 Decimus proinde, & ultimus, omniumque sublimissimus gradus est ille, qui adaequat infinitam Dei amabilitatem; utpote tantus, quanta est Dei amabilitas. Ast hic soli Deo convenit, nulli communicabilis creaturae.

187 Ex enarratis porro gradibus luce meridianam clarius apparet, non omnem veri nominis charitatem, id est, Dei propter se dilectionem, esse perfectam; imò nec super omnia. Certum namque est, tres primos gradus tales non esse. Imò nec quartus & quintus tales videntur Augustino n. 168. & 174. relato. Qui & epist. 144. de ea loquens charitate, qua quis ad iustitiam vivendum non supplicii urgetur metu, sed delectatione ducitur, charitateque iustitiae, ait: *Et haec quidem, quantum mihi videtur, nondum est perfecta, sed quodammodo adulta iustitia...* Quia iustitia, ut perfecta sit, sic amanda est, ut ab ejus operibus etiam pena corporis nos cobibere non debeant, atque inter manus, etiam crudelium inimicorum, luceant opera nostra coram hominibus, ut glorificent Patrem, &c.

188 Sed & experientiam constat esse in peccatoribus initia charitatis, quibus fortiora sint in-

crementa inveteratae cupiditatis, talemque esse initialem charitatem, seu Dei propter se amorem, quo infideles incipiunt Deo bene affici. Complures etiam peccatores testantur, sese quosdam nonnunquam in se experiri dilectionis motus, quibus incipiunt tædio affici erga peccatum, & amore erga Deum; ad melioremque vitam aspirare, tamen simul experiantur sese necdum pertrumpere posse vincula dominantis adhuc cupiditatis, qua ligati detinentur. Nec pii illi erga Deum affectus ideo desinunt esse verae charitatis, quia necdum victoribus, omnique mortali cupiditati praedominantis. Cum, eo non obstante, ferantur in Deum propter Deum. Quod est verae charitatis objectum. Quam ratione victus Suarez l. 2. de grat. c. 15. agnoscit in peccatoribus, nondum justificatis, actum verae charitatis, licet non perfectae, nec super omnia. Similiter Gobat Theol. experim. de Sacram. tr. 6. n. 93. fatetur, myriades hominum serium habere affectum amoris complacentiae erga Deum, haerentes interim in luto peccatorum, absque efficaci proposito illinc eluctandi. Nam (inquit) ille amor exprimitur hisce verbis: *gaudeo Deum esse tam infinite potentem quam est. Lator tam multos ad fidem catholicam converti. Vinam totus mundus crederet in Dominum Jesum Christum, &c.* At verò quot myriades hominum sunt, qui vel hisce, vel similibus verbis serio Deum compellant, haerentes interim in luto peccatorum!

LIBER SEPTIMUS.

Amor ordinatus Creaturarum.

Minus te amat (Deo dicebat Augustinus) qui tecum aliquid amat, quod non propter te amat. Ne divinus ergo amor detrimentum patiatur vel praedudicium, jubet lex aeterna avertere amorem a temporalibus, & eum mundatum convertere ad aeterna, simul providens ne temporalium amore homo sordidetur, ab ordine recedens amoris, atque eo ipso a proprio suo bono. Ut enim rursus Augustinus lib. de musica & epist. 52. *Tanto nobis melius est, quanto magis in illum imus, quo nihil melius est. Imus autem non ambulando, sed amando: quia ad eum, qui ubique praesens est, & ubique totus, non pedibus ire licet, sed moribus; non gressu, sed affectu.* Tantumque nobis bonum provenit ex amore Dei, ut (eodem Augustino teste in Plal. 85.) *stans in terra, in caelo sis, si diligis Deum.* Et amando Deum efficitur dii, uti dicit Serm. 121. sicut e contrario amando mundum, dicimur mundus. Quia (ut ait tr. 2. in epist. Joan.) *talis est quisque, qualis ejus dilectio est. Terram diligis? terra eris. Deum diligis? quid dicam? Deus eris...* Si

ergo vultis esse dii, & filii Altissimi, nolite diligere mundum, neque ea qua sunt in mundo. Amando quippe Deum, ascendis; amando saeculum, cadis. In Plal. 126. *Quanto plus Deum amaveris, tanto plus ascendes.* In Plal. 133. *Econtra: male mihi est praeter te, non solum extra me, sed & in meipso; & omnis mihi copia, qua Deus meus non est, egestas est.* Lib. 13. confess. cap. 10.

CAPUT I.

Nullus amor creaturae finaliter propter se, est absque inordinatione.

Veritatem hanc & divinatorum Oraculorum, & Sanctorum autoritate, & multiplici ratione probatam habes lib. 5. c. 11. & lib. 6. cap. 5. & seqq. usque ad 16.

CAPUT II.

Nullam creaturam propter se finaliter ordinatè diligi, certissima Augustini sententia est.

Demonstratur 1°. quia tr. 10. in epist. 2. Joan. dicit nullam creaturam corporalem, vel spiritualement, habere rationem finis,